

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/32/2015
Identifikačné číslo spisu:	7012201063
Dátum vydania rozhodnutia:	16.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7012201063.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej, členiek senátu JUDr. Anny Markovej a JUDr. Dariny Ličkovej, v právnej veci žalobcu: Telovýchovná jednota Východoslovenské železiarne Košice, so sídlom Severné nábrežie 24, 040 88 Košice, IČO: 00 594 890, zastúpeného JUDr. Miroslavom Věrebom, advokátom, so sídlom Hrnčiarska 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: Mgr. Ing. MVDr. Peter Žoldoš, PhD., správca konkurznej podstaty úpadcu HC VSŽ Košice, a. s. v konkurze, so sídlom Nerudova 12, 040 01 Košice, IČO: 36 176 591, o vylúčenie náhradného peňažného plnenia s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. mája 2015, č. k. 1Cbi/2/2012-90, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 27. mája 2015, č. k. 1Cbi/2/2012-90 **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom z 27. mája 2015, sp. zn. 1Cbi/2/2012, Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že podanou žalobou sa žalobca domáhal vylúčenia náhradného plnenia vo výške 265 551,35 eur z konkurznej podstaty úpadcu HC VSŽ Košice, a. s. v konkurze, za predaj nehnuteľnosti zapísanej v čase jej predaja na LV č. XXXXX, Katastrálneho úradu v B., okres B., katastrálne územie P., a to CLUB Hotela VSŽ, súp. č. XXXX, parc. č. XXXX. Žalobu odôvodnil skutočnosťou, že Krajský súd v Košiciach uznesením z 8. novembra 2000, č. k. 5K 90/00-15, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka HC VSŽ Košice. a. s., a ustanovil za správcu konkurznej podstaty Ing. Róberta Vávreka. Do súpisu konkurznej podstaty úpadcu boli zahrnuté i nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXXX vedené Odborom katastra nehnuteľností G., a to aj napriek skutočnosti, že tieto boli vo vlastníctve žalobcu (CLUB Hotel VSŽ). Uvedené podľa názoru žalobcu vyplýva z Hospodárskej zmluvy č. 31/87 zo 17. decembra 1987, ktorou sa podľa § 349 Hospodárskeho zákonníka previedlo k 1. marcu 1988 na žalobcu vlastníctvo národného majetku mimo obvyklého hospodárenia s použitím § 347 Hospodárskeho zákonníka a to konkrétne zimný štadión, hotel Club a šatne. Napriek

uvedenej skutočnosti konkurzný súd opatrením z 24. februára 2004, č. k. 5K/90/00-193, schválil predaj predmetnej nehnuteľnosti za kúpnu cenu 265 551,35 eura (8 000 000,- Sk). Ďalej dôvodil, že dňa 11. októbra 2004 podal na Okresnom súde Košice II žalobu o určenie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, ktoré konanie bolo vedené pod sp. zn. 39C/124/04, pričom žaloba bola v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4Co/150/2008-403 z 26. februára 2009 zamietnutá.

3. Po vykonanom dokazovaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca o zapísaní nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty vedel, keďže voči tomuto zápisu podal námietky jednak konkurznému súdu (15. novembra 2002), ako aj samotného správcu žiadal o jej vylúčenie zo súpisu. Následne podaním zo 16. decembra 2002 oznámil konkurznému súdu, že tieto námietky berie späť. Túto skutočnosť nie je možné vyložiť inak, ako tak, že nemá k jej súpisu do konkurznej podstaty námietky, že teda je doň zapísaná oprávnené. Konkurzný súd nemal žiadny dôvod žalobcu vyzývať na podanie vylučovacej žaloby a postupoval v súlade so zákonom č. 328/1991 Zb. (ďalej tiež „ZKV“), ak udelil vyššie uvedeným opatrením súhlas s jej predajom, keďže súpis podstaty tvorí právny podklad pre speňaženie majetku patriaceho do konkurznej podstaty. Na základe uvedeného opatrenia konkurzného súdu, ktorým súhlasil s predajom nehnuteľnosti, bola táto predaná kúpnu zmluvou dňa 8. marca 2004, sp. zn. V 503/2004 uzavretou medzi správcou konkurznej podstaty a VSŽ, a. s. Košice, pričom vklad bol povolený Správou katastra B. dňa 11. marca 2004. Občianske združenie Košická aréna nadobudlo nehnuteľnosť kúpnu zmluvou č. 6 z 10. augusta 2005 od Slovenského investičného holdingu, a. s., Bratislava (predtým VSŽ, a. s. Košice) a vklad bol povolený pod sp. zn. V 7710/2005 dňa 15. augusta 2005.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že účelom ZKV je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku (§ 1 ods. 1) a to v ňom predpísaným spôsobom. Mal za to, že žalobca vedel o skutočnosti, že nehnuteľnosť o ktorej tvrdí, že je jeho vlastníctvom, je zapísaná do konkurznej podstaty úpadcu, čo je nesporné z toho, že proti tomuto zápisu podal námietky. Následne tieto námietky vzal späť, čo malo za následok, že konkurzný súd mu nemusel poskytovať lehotu na podanie vylučovacej žaloby, keďže sa späťvzatie námietok nedá vyložiť inak ako tak, že žalobca proti súpisu nehnuteľnosti nenamieta, teda s ním súhlasí. Neboli preto splnené zákonné podmienky na to, aby súd vylúčil náhradné peňažné plnenie, pretože jeho zmyslom je poskytnúť ochranu v prípadoch, keď sa tretia osoba objektívne nemohla svojho práva na vylúčenie veci dovolať, čo v prejednávanej veci nebolo dané. Ak by súd za takýchto skutkových okolností žalobe vyhovel, znamenalo by to obchádzanie samotného účelu ZKV. Skutočnosti, ktoré viedli k späťvzatiu námietok (spory štatutárnych zástupcov, resp. tvrdené zneužitie ich právomoci v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 39C/124/2004) považoval súd prvej inštancie v tomto konaní za právne irelevantné, keďže išlo o právoplatne skončené konanie. Dodal, že v danom konkurznom konaní už konajúci súd dňa 9. októbra 2014 vydal rozvrhové uznesenie v súlade s § 30 ods. 1 ZKV a po splnení tohto rozvrhového uznesenia bude konkurz konajúcim súdom zrušený (§ 44 ods. 1 písm. b/ ZKV). O trovách konania rozhodol s použitím § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že ich náhradu úspešnému žalovanému nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na rozsudok z 26. februára 2009, č. k. 4Co/150/2008-403, v odôvodnení ktorého Krajský súd v Košiciach jednoznačne poukázal na to, že sporná nehnuteľnosť bola v konkurznom konaní predaná, jej vylúčenie z konkurznej podstaty už nie je možné, ale žalobca sa môže do skončenia konkurzu domáhať vylúčenia náhradného peňažného plnenia získaného správcou za speňaženie nehnuteľnosti. Ak ten istý súd nesporným spôsobom konštatoval nárok žalobcu na náhradné plnenie, tak napádaný rozsudok nie je možné odôvodniť iba tým, že s prihliadnutím na späťvzatie námietok náhradné plnenie je vylúčené. V tomto smere považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku za arbitrárne a nepreskúmateľné. Ak aj žalobca vzal námietky späť, tak týmto právnym úkonom sa nevzdal svojho vlastníckeho práva a jediný dôsledok späťvzatiu námietok bol ten, že správca mohol predmetnú nehnuteľnosť speňažiť postupom podľa vtedy platného konkurzného zákona. V súvisiacej veci Krajský súd v Košiciach takisto mal vedomosť o späťvzatiu námietok a napriek tomu konštatoval danosť nároku žalobcu. Žiadne iné právne dôsledky so späťvzatiu námietok nie je možné vyvodiť. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nemôže vznášať žiadne

nároky voči osobe, ktorá majetok nadobudla od správcu, tak žalobca poukázal na to, že voči tretej osobe si žiadne nároky neuplatňuje. Žalovaný je správca konkurznej podstaty, ktorý vzhľadom na vedomosť o celej záležitosti mal pri riadnom výkone funkcie správcu zabezpečiť, aby náhradné plnenie bolo žalobcovi poskytnuté. S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovanému uloží nahradiť trovy konania.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací [podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] opätovnom predložení veci prejednal odvolanie žalobcu podľa ustanovenia § 379 C. s. p. a § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania, nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu, nie je dôvodné.

8. Odvolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), odvolací súd preto postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. a posudzoval právne účinky odvolania žalobcu v zmysle príslušných ustanovení O. s. p.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými, stotožňuje v celom rozsahu, pričom na zdôraznenie ich správnosti (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a reagujúc na odvolacie námietky žalobcu uvádza nasledovné dôvody.

10. Podstatnými tvrdeniami žalobcu v podanom dovolaní bola námietka nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného odôvodnenie napadnutého rozsudku. Podľa žalobcu, ak ten istý krajský súd nesporným spôsobom v súvisiacej veci konštatoval nárok žalobcu na náhradné plnenie, tak napádaný rozsudok nebolo možné odôvodniť iba tým, že s prihliadnutím na späťvzatie námietok náhradné plnenie je vylúčené. Ak aj žalobca vzal námietky späť, tak týmto právnym úkonom sa nevzdal svojho vlastníckeho práva a jediný dôsledok späťvzatia námietok bol ten, že správca mohol predmetnú nehnuteľnosť speňažiť postupom podľa vtedy platného konkurzného zákona. V súvisiacej veci Krajský súd v Košiciach takisto mal vedomosť o späťvzatí námietok, a napriek tomu konštatoval danosť nároku žalobcu. Žiadne iné právne dôsledky so späťvzatia námietok nie je možné podľa žalobcu vyvodiť.

11. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležité odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia bola v čase rozhodovania súdu prvej inštancie rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p.. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Zároveň platí, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bezpochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať vo svojom odôvodnení všetkými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu, ale len zásadnými pre rozhodnutie vo veci. Je potrebné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola úspešná, t. j., aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

13. Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že tieto kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok spĺňa

a jeho odôvodnenie zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Vyplyva z neho, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre strany sporu a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností strán sporu vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán prednesených v konaní. Nie je pravdou, že by súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie len tým, že došlo k späťvzatiu námietok proti zápisu do konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie vysvetlil kedy je možné podať žalobu na vylúčenie náhradného peňažného plnenia z konkurznej podstaty, pričom zrozumiteľne vyložil aj účel Zákona o konkurze a vyrovnaní i nenaplnenie podmienok pre vylúčenie požadovaného náhradného peňažného plnenia. Tieto skutočnosti boli pre rozhodnutie veci súdom prvej inštancie relevantné, a preto ich zdôvodnenie bolo pre naplnenie kritérií riadneho odôvodnenia rozhodnutia, v spojení s vyššie uvedenými skutočnosťami, postačujúce.

14. V súvislosti s poukazom žalobcu na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Co/150/2008-403 zo dňa 26. februára 2009, v ktorého odôvodnení bolo uvedené, že žalobca (v tomto konaní tiež v postavení žalobcu) sa môže až do skončenia konkurzu domáhať vylúčenia náhradného peňažného plnenia získaného správcom konkurznej podstaty za speňaženú nehnuteľnosť, odvolací súd uvádza, že je pravdou, že podľa Zákona o konkurze a vyrovnaní (zákona č. 328/1991 Z. z.) je možné podať žalobu na vylúčenie náhradného plnenia. Je potrebné však k tejto konštatácii dodať, že na úspešné podanie takejto žaloby, musia byť splnené podmienky, ktoré definoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Treba uviesť, že Krajský súd Košice v konaní sp. zn. 4Co/150/2008 (na Okresnom súde Košice II vedenom pod sp.zn. 39C/124/2004) nekonštatoval danosť nároku žalobcu na náhradné peňažné plnenie, pretože takýto nárok ani nebol predmetom konania pred ním (na prejednanie takého nároku by bol príslušný súd v konaní o veci súvisiacej, resp. vyvolanej konkurzom). Predmetom konania na Okresnom súde Košice II vedenom pod sp. zn. 39C/124/2004 bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - budove súp. č. XXXX (K. na F. situovanej na KN č. XXXX zastavané plochy a nádvoria zapísané na LV č. XXXXX Katastrálneho úradu v B., Správy B., pre okres B., obec B., kat. územie P. (teda budovy, za predaj ktorej v konkurznom konaní, sa žalobca domáha v tomto konaní vylúčenia náhradného plnenia) voči tretej osobe, ktorá tuto nehnuteľnosť nadobudla. v rámci speňažovania majetku konkurznej podstaty v konkurznom konaní sp.zn. 5K/90/00 V tomto určovanom spore súd konštatoval, že žalobca sa nemôže domáhať určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti voči tretej osobe, ktorá vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudla na základe riadneho konkurzného speňažovania spornej nehnuteľnosti. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 263/09 zo dňa 1. júla 2009, z ktorého vyplýva konštatácia, že späťvzatím námietok voči zápisu spornej nehnuteľnosti do konkurznej podstaty a nepodaním vylučovacej žaloby, sa žalobca sám pripravil o možnosť účinnej súdnej ochrany vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam.

15. Odvolací súd konštatuje, že uplatnenie nároku na vylúčenie náhradného peňažného plnenia z konkurznej podstaty nahrádza objektívnu nemožnosť podať vylučovaciu žalobu na vylúčenie veci z konkurznej podstaty. Stav objektívnej nemožnosti podať takúto vylučovaciu žalobu však v danej veci nenastal. Tak ako konštatoval už súd prvej inštancie, ide o situáciu napr. keď boli podané námietky voči zápisu veci do konkurznej podstaty, ale táto vec bezprostredne hrozí poškodenie, či znehodnotenie, a preto je potrebné ju speňažiť (§ 27 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní) alebo nie sú vznesené námietky voči zápisu majetku do konkurznej podstaty a dôjde k jeho speňaženiu (speňaženie majetku, ktorého zápis do konkurznej podstaty nikto nenamietol, teda nikomu nevznikol nárok na podanie žaloby o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty). Tretia osoba má potom k dispozícii do skončenia konkurzu žalobu na vylúčenie náhradného peňažného plnenia. V danom prípade, však žalobca mal možnosť namietat zápis nehnuteľnosti do konkurznej podstaty, aj tak urobil, avšak ešte pred tým, ako by bol podal žalobu na vylúčenie spornej nehnuteľnosti z konkurznej podstaty, vzal svoje námietky späť. Preto mohlo dôjsť k speňaženiu tejto nehnuteľnosti ako nehnuteľnosti nespornej. Nedošlo teda v

predmetnej veci k situácii, že objektívne nemohlo dôjsť k podaniu vylučovacej žaloby o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty, ale o túto možnosť sa žalobca sám ukrátil.

16. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil, súčasne odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu veci, odvolací súd odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil za nedôvodné a napadnutý rozsudok, stotožňujúc sa s jeho správnosťou tak vo výroku, ako aj v odôvodnení, v zmysle § 387 C. s. p. potvrdil ako vecne správny.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p.. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania, rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej môže podať dovolanie strana, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný, v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo do volacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ a b/ C. s. p.).

Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).